

Arrest

nr. 339 465 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. DOTREPPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 3 maart 2024 en verzoekt op 6 maart 2024 om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 juni 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A. H M A., verklaart van Palestijnse origine te zijn, afkomstig uit Khan Younis waar u bent geboren op 12 februari 1998. U bent een soennitische moslim en Arabier. U groeide op en woonde tot uw vertrek uit Gaza in

vluchtelingenkamp Shaboura in de stad Rafah. Nadat u afstudeerde van het middelbaar begon u met de studies lichamelijke opvoeding aan de universiteit van Al-Aqsa.

Uw vader en twee van uw broers zijn recent overleden tijdens de oorlog. Uw moeder, uw andere broer en vier van uw zussen verblijven momenteel nog in Gaza. Ook de tweede vrouw van uw vader verblijft nog steeds in Gaza samen met haar dochter. Uw zus Amal werd recent overgebracht naar Noorwegen voor een medische behandeling.

Op 3 november 2022 vertrok u uit Gaza. Via de zogenaamde tanseeq stak u de grens over richting Egypte. Van daaruit nam u het vliegtuig naar Turkije. U verbleef daar gedurende drie jaar in Istanboel waar u een kamer huurde in een groepswoning en verschillende jobs deed. Door de lage lonen in Turkije reisde u in maart 2023 verder richting Europa. Op 23 maart 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse asielinstanties op het eiland Lesbos. Op 5 mei 2023 kreeg u internationale bescherming toegekend van de Griekse autoriteiten. Vervolgens verliet u het opvangcentrum en trok u naar het eiland Kreta waar uw neef onderdak en werk voor u had geregeld. Na zes maanden zat het toeristische seizoen erop en raakte u deze job kwijt. U bleef vervolgens nog enkele maanden op Kreta, verbleef daar in verschillende kraakpanden en ging tevergeefs op zoek naar werk.

Begin maart 2024 verliet u Griekenland en op 6 maart 2024 diende u een verzoek in om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

U zegt dat u niet naar Griekenland kunt terugkeren omdat uw familie in Gaza financieel van u afhankelijk is en de lonen in Griekenland te laag zijn om hen te helpen. Ook bent u bedreigd door iemand die u met zijn scooter had aangereden, en u kon geen hulp krijgen van de Griekse politie

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart en van uw geboortecertificaat, kopieën van documenten betreffende het overlijden van uw vader en broer, een kopie van de UNRWA-kaart(en) van uw familie, een foto van de Noorse verblijfsvergunning van uw zus, enkele foto's met betrekking tot de aanslag op uw familie in Gaza, uw ADET (Griekse verblijfskaart) en uw Griekse paspoort, foto's van een verwonding aan uw been die u in Griekenland heeft opgelopen, en tot slot een medisch rapport inzake uw psychologische toestand, opgesteld door een arts in België.

Op 6 juni 2025 liet Fedasil u per brief weten dat u definitief wordt uitgesloten van opvang, daar u meermaals voor overlast zorgde in het opvangcentrum van Spaloumont en in de omgeving van het centrum. Bovendien geraakte u in de nacht van 30 op 31 mei 2025 betrokken bij een ruzie in een café in Spa, waarbij een persoon werd neergestoken en overleed aan zijn verwondingen. U werd, nog volgens de brief van Fedasil, aangehouden en naar een gevangenis overgebracht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Wat het medische rapport betreft waarin melding wordt gemaakt van een posttraumatische stressstoornis en een depressieve toestand (zie groene map documenten – stuk 6), merkt het CGVS op dat dit document zeer summier is. Het bevat enkel een weergave van uw gemoedstoestand en de door u aangegeven klachten. Uit dit rapport kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaarde u tevens dat u momenteel geen psychologische bijstand krijgt, aangezien het opvangcentrum waarin u verblijft niet in de buurt ligt van Antwerpen, waar de arts gevestigd is die het rapport heeft opgesteld (notities persoonlijk onderhoud d.d. 07.04.2025, CGVS, p. 4).

Verder bleek op geen enkel moment tijdens het onderhoud dat u omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest de gestelde vragen te begrijpen of uw relaas uiteen te zetten. U gaf bij aanvang van het gesprek aan dat het goed met u ging (CGVS, p. 1 en 4). Daarnaast werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat u op elk moment om een (extra) pauze kon vragen indien u daar nood aan had (CGVS, p. 2 en 13), iets waarvan u geen gebruik heeft gemaakt. Tot slot werd u aan het einde van het onderhoud expliciet gevraagd of u alle vragen en de tolk had begrepen, en of u nog opmerkingen of vragen had. U bevestigde toen dat u alles begrepen had (CGVS, p. 19). Ook uw advocaat had geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 19).

Conform bovenstaande bevindingen werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result d.d. 06.03.2024 & Eurodac Marked Hit d.d. 11.03.2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (verklaring DVZ d.d. 15.03.2024, vraag 23 & CGVS, p. 8).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze

bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Om te beginnen stipt het CGVS aan dat u over **wettelijke documenten** beschikt die u toegang geven tot bepaalde bestaansondersteunende voorzieningen in Griekenland. U bent immers in het bezit van een verblijfskaart (ADET) die tot 04.05.2026 geldig is en een Grieks paspoort met een geldigheid tot 16.07.2028 (groene map documenten – stuk 5). Verder beschikt u volgens uw verklaringen in Griekenland over een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA; Bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 15.03.2024 en CGVS, p. 14). Uit bovenstaande kan aldus worden afgeleid dat u de belangrijkste obstakels voor toegang tot de rechten die verband houden met uw internationale beschermingsstatus al had overwonnen en aldus toegang had tot huisvesting, tot terugbetaling van de gezondheidszorg en tot de reguliere arbeidsmarkt.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier verder zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde **moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, en huisvesting** (CGVS, p. 13-18), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Voorts toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u, **alvorens u in maart 2023 in Griekenland aankwam**, reeds drie jaar in Turkije verbleef (CGVS, p. 7). Volgens uw verklaringen beschikte u daar enkel over een toeristische verblijfsvergunning. Uit uw paspoort blijkt echter dat dit visum slechts geldig was van 16 oktober 2020 tot 16 oktober 2021 (groene map documenten – stuk 3). Ondanks dat u in Turkije nooit een duurzame verblijfsvergunning heeft verkregen, had u er steeds onderdak. Zo huurde u in Istanbul een kamer in een groepswoning (CGVS, p. 8), die u bekostigde met inkomsten uit verschillende banen die u in Turkije had (CGVS, p. 8). Het gegeven dat u zich, voordat u in Griekenland erkend werd als vluchteling, ruim twee jaar illegaal wist te redden in Turkije, toont aan dat u wel degelijk in staat bent om zelfstandig uw plan te trekken en onderstreept uw niveau van zelfredzaamheid.

Verder blijkt uit verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u zich na aankomst in Griekenland, **als begunstigde van internationale bescherming**, niet in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, die u zou verhinderen te voorzien in uw meest elementaire behoeften. Evenmin blijkt dat dit bij een terugkeer naar Griekenland het geval zou zijn.

In maart 2023 bereikte u Griekenland en op 23 maart 2023 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming. In afwachting van een antwoord verbleef u in het opvangcentrum op het eiland Lesbos (CGVS, p. 8). Begin mei 2023 kreeg u een positieve beslissing waarna u het centrum verliet en richting Kreta trok (CGVS, p. 8-9). Twee maanden na uw aankomst op Kreta ontving u uw Griekse verblijfsvergunning en uw paspoort (CGVS, p. 10). De vaststelling dat u deze Griekse verblijfsdocumenten heeft kunnen bekomen, bevestigt dat u in staat was om zelf het initiatief te nemen om administratieve procedures met succes te doorlopen, wat bij voorbaat getuigt van een grote mate van zelfredzaamheid.

Op Kreta had uw neef **werk** voor u geregeld in een toeristisch restaurant (CGVS, p. 9). U werkte uiteindelijk gedurende zes maanden in dit restaurant en verbleef ondertussen in een studio van uw werkgever (CGVS, p. 9). Na afloop van het toeristische seizoen verloor u deze job (CGVS, p. 9). U verbleef nog een poos bij vrienden maar toen uw geld op was, ging u op zoek naar een andere oplossing (CGVS, p. 9). Via uw vrienden kon u in verschillende kraakpanden overnachten en vond u een aantal verschillende (illegale) jobs (CGVS, p. 9, 11 & 12). Deze vaststellingen tonen aan dat u toegang had tot de arbeidsmarkt. Wat betreft uw

verklaringen dat de lonen in Griekenland te laag waren om, als hoofd van de familie, uw in Gaza achtergebleven familieleden te ondersteunen (CGVS, p. 13) wijst het CGVS er op dat zulke financiële en economische motieven niet aantonen dat de aan u toegekende internationale bescherming en de daaruit voortvloeiende rechten ontoereikend zouden zijn.

In deze context dient gesteld dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. **Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Greece Refugee Info**, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf. Zoals u ook gedaan heeft, waardoor u aldus over een geldige AFM beschikt. Een gegeven dat door u tevens niet wordt betwist (Bijkomende vragen M-status Griekenland d.d. 15.03.2024).

U ondernam echter geen overtuigende stappen om legaal werk te vinden in Griekenland. U bezocht louter verschillende werkplaatsen en maakte gebruik van Facebook (CGVS, p. 12). U heeft geen hulp gevraagd aan officiële instanties noch aan de Griekse overheid, noch aan specifieke organisatie (CGVS, p. 11). U verklaarde inzake dat u nooit legaal werk vond in Griekenland omdat u nieuw was in Griekenland en de taal slechts beperkt begreep (CGVS, p. 11). U heeft echter op geen enkel ogenblik tijdens uw verblijf van anderhalf jaar in Griekenland een concrete poging ondernomen om de Griekse taal daadwerkelijk te leren (CGVS, p. 11). U wees er inzake op dat u geen motivatie had aangezien u altijd al het idee had om naar België te komen (CGVS, p. 11). Deze vaststelling getuigt niet van een oprechte intentie om in Griekenland uw leven uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaarde inzake dat u wel matig Engels kon spreken wat u hielp in uw zoektocht naar werk, waarmee u uw niveau van zelfredzaamheid wederom in de verf zet (CGVS, p. 11).

Waar u nog verwees naar uw **dakloze bestaan** in Griekenland (CGVS, p. 17-18), merkt het CGVS op dat uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw verblijf in Griekenland beschikte over een netwerk van vrienden en familieleden op wie u steeds kon rekenen voor onderdak (zie ook supra). Dit duidt op het bestaan van middelen, keuzemogelijkheden en een zekere mate van zelfredzaamheid. Verder zou u via Facebook of uw tijdelijke werkgevers regelmatig plaatsen hebben gevonden om te overnachten (CGVS, p. 17). U nam ook contact op met de Griekse overheid en verkreeg van de gemeente op Kreta een attest dat uw dakloosheid bevestigt (CGVS, p. 10). Vervolgens nam u contact op met verschillende organisaties in de hoop dat zij u met deze attesten aan woonruimte konden helpen (CGVS, p. 10). Deze organisaties zouden echter hebben nagelaten contact met u op te nemen (CGVS, p. 17). Wat er ook van zij, het feit dat u deze attesten heeft weten te verkrijgen, onderstreept opnieuw uw niveau van zelfredzaamheid.

Alles samengenomen kan bijgevolg redelijkerwijze gesteld kan worden dat u meer dan voldoende zelfredzaam bent, evenals dat de kans dat u in een toestand van verregerende materiële deprivatie zou belanden in het geval van een terugkeer naar Griekenland bijzonder klein is.

Voor zover uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, **het slachtoffer bent geworden van bedreigingen** door een persoon nadat u aangifte probeerde te doen van een aanrijding met een scooter (CGVS, p. 12 & 15), dient het volgende te worden opgemerkt. In casu betreft het een geïsoleerd incident, dat bovendien niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarenboven hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u, met betrekking tot de problemen die u naar aanleiding van dit incident met uw belager ondervond – of die

zich bij een terugkeer naar Griekenland zouden kunnen voordoen – geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de beschermingsmechanismen die in Griekenland beschikbaar zijn.

U verklaarde immers dat u zich na het ongeval slechts éénmalig tot de Griekse autoriteiten hebt gericht (CGVS, p. 13, 15 & 17). De politie weigerde u toen volgens uw verklaringen te helpen en nam uw klacht niet serieus omdat u de taal niet goed sprak (CGVS, p. 15). Bovendien beweerde u dat de agent in kwestie gerelateerd was aan de persoon die u had aangereden (CGVS, p. 15). U staaft deze beweringen echter op generlei wijze. Bovendien verliet u Griekenland reeds 10 dagen na het scooterongeval en ondernam u - zoals hierboven reeds werd aangehaald – geen tweede poging meer om bescherming te krijgen van de Griekse ordediensten (CGVS, p. 13, 16 & 17). U toont aan de hand van bovenstaande verklaringen niet aan dat de Griekse autoriteiten u niet zouden hebben willen bijstaan met de problemen die u beweerde te hebben met de persoon die u aanreed.

Verder wijst het CGVS er in deze context op dat u doorheen de asielpcedure inconsistente verklaringen aflegde inzake de stappen die u ondernam om bescherming te krijgen. Zo gaf u bij de DVZ aan dat u, nadat de eerste agent die u benaderde u weigerde te helpen omdat hij de broer was van de persoon tegen wie u een klacht wilde indienen, naar een ander politiekantoor zou zijn gegaan waardoor u bedreigingen ontving van deze eerste politieagent (Vragenlijst CGVS d.d. 15.03.2024, vraag 5). Deze verklaringen gaat in tegen uw bewering tijdens het persoonlijk onderhoud dat u na de eerste poging niet meer in een politiekantoor bent geweest (CGVS, p. 13 & 17). Dat u doorheen uw asielpcedure geen consistente verklaringen aflegde omtrent de verschillende stappen die u ondernam op bescherming te zoeken tegen uw belager(s) in Griekenland, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake.

Wat er ook van zij, op basis van de gegevens die voorhanden zijn blijkt dat u naar aanleiding van uw ervaringen slechts beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Daarenboven overtuigen uw verklaringen inzake deze beweerde problemen überhaupt niet. Zo legt u wisselende verklaringen af over wie u concreet vreest bij een terugkeer naar Griekenland. U verklaarde bij DVZ dat u niet wist wie de persoon was die u aanreed maar dat u werd bedreigd door de politieagent bij wie u klacht probeerde in te dienen naar aanleiding van dit incident (Vragenlijst CGVS d.d. 15.03.2024, vraag 5). U verklaarde bovendien dat deze politieagent banden had met Albanese bendes (Vragenlijst CGVS d.d. 15.03.2024, vraag 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud van het CGVS verklaarde u dan weer dat de persoon die u aanreed 'J.' heette en dat u niet wist of hij de Griekse of Albanese nationaliteit had (CGVS, p. 16). Uw onsamenhangende verklaringen omtrent de identiteit van uw belagers doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake verder teniet. U legde voorts géén stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen (CGVS, p. 12). Het gebrek aan stavingsstukken plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Bovendien verklaarde u niets meer te hebben vernomen van de persoon die u aanreed en van de politieagent die u bedreigde (CGVS, p. 16 & 17). U maakt aan de hand van uw verklaringen niet aannemelijk dat er in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van deze persoon, bij een terugkeer naar Griekenland.

*Waar u verder nog aanhaalt dat het voor u onmogelijk zou zijn geweest om **medische zorgen** te krijgen in Griekenland (o.a. voor de verwondingen die u opliep na de aanrijding met de scooter) wijst het CGVS nog op het volgende. U verklaart inzake dat u geen medische hulp zocht omdat u niet wist hoe (CGVS, p. 12). Bovendien zijn er volgens uw verklaringen in Griekenland toch geen organisaties die u daarbij kunnen helpen (CGVS, p. 12). U zou tijdens uw verblijf in Griekenland geen andere medische verzorging nodig hebben gehad (CGVS, p. 12). U verklaarde daarnaast dat u tijdens uw verblijf in Griekenland éénmalig medische hulp nodig had voor een verwonding aan uw been, en dat u in dat verband de nodige medicatie bij de apotheek heeft gehaald (CGVS, p. 12). Wat betreft de **psychologische problemen** — die u, zoals eerder vermeld, pas voor het eerst aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (cf. supra) — wordt opgemerkt dat u, noch als verzoeker, noch als begunstigde van internationale bescherming, enige poging heeft ondernomen om in Griekenland psychologische begeleiding te zoeken (CGVS, p. 12). U toonde aan de hand van bovenstaande verklaringen dan ook niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden.*

De commissaris-generaal wijst er hierbij tevens op dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder

dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt.

Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van dit verzoek kunnen bovenstaande applicatie niet wijzigen. Uw Palestijnse paspoort, identiteitskaart, geboortecertificaat, en UNRWA-kaart kunnen immers hooguit uw nationaliteit, identiteit en herkomst uit Gaza bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. De foto's en documenten over de aanslag op uw familie waarbij uw vader en uw broer om het leven kwamen, hebben op hun beurt betrekking op uw leven en de omstandigheden in Gaza, waarvoor u in Griekenland reeds bescherming geniet, en staan los van uw situatie in Griekenland. Tot slot toont de Noorse verblijfsvergunning van uw zus enkel aan dat zij daadwerkelijk over een verblijfsvergunning in Noorwegen beschikt. Dit document levert echter geen enkel bewijs over de grond waarop zij deze vergunning heeft verkregen, noch heeft het enige bewijswaarde met betrekking tot uw persoonlijke asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/86/EG), van de artikelen 2, § 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/9, § 4, en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing voor het grootste deel louter gestereotypeerd voorkomt en geenszins zijn persoonlijke problematiek tegemoetkomt. Zijn zaak werd noch zorgvuldig, noch redelijk onderzocht en de verwerende partij voldeed niet aan de op haar rustende samenwerkingsplicht.

In een eerste grief werpt verzoeker op dat de verwerende partij zich niet baseert op actuele informatie om op heden nog steeds aan te nemen dat hij internationale bescherming geniet in Griekenland. Hij ontkent niet dat hij een ADET kreeg, die hij zelfs neerlegde, en die slechts geldig is tot 4 mei 2025. De geldigheidstermijn van de ADET van drie jaar is volgens verzoeker op belangrijke wijze aangetast door de onredelijk trage behandelingsduur van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Nog volgens verzoeker zwijgt de verwerende partij in alle talen over het feit dat de Griekse overheid heeft laten weten dat zij geen enkele asielzoeker of statushouder meer zou overnemen zolang er geen eerlijke verdeling komt over de EU-lidstaten. Verzoeker wijst tevens op de administratieve obstakels bij het afleveren en vernieuwen van Griekse verblijfsdocumenten en het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM) en (geactiveerd) sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het VRM en artikel 4 van het Handvest. Er bestaat nu eenmaal geen hulp voor vluchtelingen in Griekenland, noch door de overheid, noch door organisaties. HELIOS is niet verder werkzaam sedert 1 januari 2024 en het vervangende programma HELIOS+, dat ver onder de werkelijke noden staat, is nog niet in werking getreden. Het gevolg hiervan is dat Griekenland geen integratieprogramma's biedt.

In een tweede grief haalt verzoeker aan dat Griekenland bijzonder migrantonvriendelijk is. De politie aarzelt niet om migranten te mishandelen. Zo is er sprake van *pushbacks*, *pushforwards* en van weigering om 'gedublineerden' evenals statushouders over te nemen. Er is verder ook sprake van racisme in Griekenland jegens vluchtelingen, aangemoedigd door de overheid zelf. Vluchtelingen, maar ook specifiek Palestijnen, Arabieren en moslims, worden als groep gestigmatiseerd en geviseerd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; minstens is er een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet rekenen op enige bescherming van de politie en blijft erbij dat hij geen hulp kreeg wanneer hij in Griekenland werd aangereden. Verder houdt hij vast aan de bedreigingen tegen dewelke hij niet kon worden beschermd.

In een derde grief gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn levensomstandigheden in Griekenland en werpt hij op dat hij bij terugkeer ontegensprekelijk in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal belanden. Hij herhaalt zijn verklaringen over zijn (gebrek aan) huisvesting en werpt op dat, nadat het toeristisch seizoen eindigde, hij niet meer kon rekenen op precair zwartwerk, waarmee hij een woonplaats had, en in een kraakpand belandde bij gebrek aan middelen. Hij legde een dakloosheidsattest neer om zijn dakloosheid aan te tonen. Uit de ondernomen stappen, waaronder het zich tot tweemaal toe richten tot HELIOS, blijkt, aldus verzoeker, dat hij de procedure volgde om zijn basisrechten te laten gelden, maar dat dit niet kon helpen. Niets toont aan dat het bij terugkeer anders zal zijn, er bestaan immers geen faciliteiten voor terugkeerders die bijgevolg op straat belanden. Verder verblijft zijn neef – die zelf vrienden had – en die hem hielp, niet langer in Griekenland. Zijn broer die hem financieel steunde is overleden en andere familieleden in Gaza kunnen geen hulp bieden. Waar de verwerende partij oppert dat hij in Turkije drie jaar illegaal heeft kunnen leven, gaat dit volgens verzoeker uit van een materiële fout en verder staat een precair leven in het illegale circuit haaks op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt zowel de toegang tot de arbeidsmarkt als tot sociale rechten verhinderd en ook wanneer men een ADET heeft wordt men vaak gedoemd tot illegaal werk. Er bestaan geen hulp- of opleidingsprogramma's om vluchtelingen aan werk te helpen en om een AFM te bekomen zijn woonplaats en werk vereist. Verzoeker werpt op alles te hebben gedaan om aan werk te geraken. Naast het illegaal werk in Kreta verliet hij vaker het kraakpand om werk te zoeken. Waar hij aangaf 40% Engels te praten, heeft dit hem dan weer niet geholpen in Griekenland nadat het toeristisch seizoen afliep. Het gevaar voor zwartwerk blijkt verder uit zijn opgelopen verwonding tijdens het hakken van bomen en het gebrek aan toegang tot medische zorg. Door dergelijk gebrek begaf verzoeker zich evenmin naar het ziekenhuis na een aanrijding door een scooter. Verzoeker is ook bijzonder kwetsbaar door de oorlog in Gaza en legde een medisch attest voor, waarin onder meer sprake is van angst, fobie, slapeloosheid en concentratiestoornis, hetgeen ook weerslag heeft op het interview. In België heeft hij een nicht en een neef om hem te ondersteunen.

In een vierde en laatste grief gaat verzoeker, die UNRWA-geregistreerd is, in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij is van mening dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden verleend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar rechtspraak en landeninformatie aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Op 27 november 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en waarbij, met vermelding van de weblink, wordt gewezen op volgende rapporten en beslissingen:

- AIDA/ECRE, “*Country Report: Greece. Update 2023*”, 24 juni 2024;
- AIDA/ECRE, “*Country Report: Greece. Update 2023*” september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*”, maart 2024;
- RSA, “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, april 2025;
- Europese Commissie, “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, 4 april 2025;
- CEDOCA, “*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*”, 17 september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, persmededeling nr. 30/2025, 16 april 2025 en uitspraak BVerwG 1 C 18.24, 16 april 2025;
- Verwaltungsgerichtshof Kassel, persmededeling, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, – 2BvR 1425/24, 1 april 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, D-2580/2025, 11 september 2025.

2.2.3. Op 2 december 2025 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij ingaat op actuele landeninformatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, alsook op de situatie in zijn land van herkomst en waarbij hij volgende documenten voegt:

- brief *consortium* Griekse middelveldorganisaties gericht aan de Belgische asiëldiensten, “*Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2005*” (stuk 1);
- voorlopig psychologisch rapport *d.d.* 5 juli 2025 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3.4. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *juncto* de artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting op welke wijze hij deze bepalingen al dan niet geschonden acht. Bijgevolg worden deze onderdelen van het middel niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Aangaande de schending van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG wordt opgemerkt dat de richtlijn van 1 december 2005 die verzoeker aanhaalt intussen reeds vervangen is door de richtlijn

2013/32/EU en dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde richtlijnbevestigingen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Bijzondere procedurele noden

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, met inbegrip van het door verzoeker neergelegd medisch attest (administratief dossier, map documenten, stuk 6), is de commissaris-generaal terecht van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Wat het medische rapport betreft waarin melding wordt gemaakt van een posttraumatische stressstoornis en een depressieve toestand (zie groene map documenten – stuk 6), merkt het CGVS op dat dit document zeer summier is. Het bevat enkel een weergave van uw gemoedstoestand en de door u aangegeven klachten. Uit dit rapport kan dan ook geenszins worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaarde u tevens dat u momenteel geen psychologische bijstand krijgt, aangezien het opvangcentrum waarin u verblijft niet in de buurt ligt van Antwerpen, waar de arts gevestigd is die het rapport heeft opgesteld (notities persoonlijk onderhoud d.d. 07.04.2025, CGVS, p. 4).

Verder bleek op geen enkel moment tijdens het onderhoud dat u omwille van psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest de gestelde vragen te begrijpen of uw relaas uiteen te zetten. U gaf bij aanvang van het gesprek aan dat het goed met u ging (CGVS, p. 1 en 4). Daarnaast werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat u op elk moment om een (extra) pauze kon vragen indien u daar nood aan had (CGVS, p. 2 en 13), iets waarvan u geen gebruik heeft gemaakt. Tot slot werd u aan het einde van het onderhoud expliciet gevraagd of u alle vragen en de tolk had begrepen, en of u nog opmerkingen of vragen had. U bevestigde toen dat u alles begrepen had (CGVS, p. 19). Ook uw advocaat had geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 19).

Conform bovenstaande bevindingen werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad treedt deze overwegingen, die pertinent zijn en die steun vinden in het administratief dossier, bij. Verzoeker brengt daar op zich ook geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin in zijn verzoekschrift waar hij louter poneert dat hij mentaal kwetsbaar is omwille van de situatie in Gaza en voor het overige verwijst naar algemene informatie aangaande onder meer de situatie van Palestijnse verzoekers om internationale bescherming.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een voorlopig psychologisch verslag d.d. 5 juli 2025 (stuk 2). In dit attest stelt een klinisch psycholoog en psychotherapeut, op basis van een eerste psychologische evaluatie, dat verzoeker zich geconfronteerd ziet met een ernstig psychisch lijden, gekenmerkt door indringende symptomen, vermijding, hyperwaakzaamheid en schrikreacties, slaapverstoring, depressieve symptomen,

generaliseerde angst, gevoel van vervreemding en identiteitscrisis, mentalisatieproblemen, existentiële nood en geassocieerde somatische symptomen. De psycholoog komt tot de diagnose van een complexe posttraumatische stressstoornis, een ernstig angst-depressief syndroom en een structurele kwetsbaarheid van hem zelf. Er wordt in het attest verder gewezen op de oorsprong van deze stoornissen in een opeenvolging van grote traumatische gebeurtenissen, waarbij gewezen wordt op verzoekers jeugd, getekend door gewapende conflicten in de Gazastrook, het verlies van familieleden en de gedwongen migratie en de onzekerheden en problemen die dit met zich meebrengt. De klinisch psycholoog acht een integrale aanpak noodzakelijk en beveelt een psychotherapeutische opvolging gespecialiseerd in trauma aan, alsook een versterkte psychologische ondersteuning.

Verzoeker kan met de benadrukking van zijn psychologische problemen en het bij zijn aanvullende nota bijkomend neergelegd psychologisch attest geen ander licht werpen op de bovenstaande pertinente motieven van de verwerende partij, waaruit duidelijk blijkt dat er afdoende rekening werd gehouden met de tijdens de administratieve procedure opgeworpen en gedocumenteerde medische situatie. Vooreerst stipt de Raad aan dat, hoewel het thans voorliggende psychologisch rapport van 5 juli 2025 verzoekers psychologische problemen bevestigt, hieruit geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of bewijsstukken voor te leggen.

De Raad stelt vast dat uit het geheel van de voorliggende documenten in geen geval kan worden vastgesteld dat verzoekers psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om op volwaardige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel in het recente psychologisch attest gewag wordt gemaakt van symptomen van PTSS en angst-depressieve stoornis, met een noodzaak aan psychotherapeutische opvolging gespecialiseerd in trauma en een versterkte psychologische ondersteuning, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen evenwel louter gebaseerd lijken te zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en hieruit kan niet blijken dat de in het attest gedane vaststellingen en gevormde mening en werkwijze, behalve op de eigen verklaringen van verzoeker, ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Uit het attest kan niet blijken dat verzoeker aan enig neuropsychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van zijn psychische problemen niet bij machte was om het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal te volbrengen. Bovendien blijkt uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud dat verzoeker verklaarde zich goed te voelen en geen bezwaar uitte tegen het gehoor, al dan niet omwille van gezondheidsproblemen, dat hij uitgebreid en accuraat kon antwoorden op de pertinente vragen waarbij hij aangaf de vragen en tolk goed te hebben begrepen en zonder bijkomende opmerkingen over het onderhoud als dusdanig aan het einde ervan (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 1, 4, 19).

De Raad stelt aldus vast dat uit het geheel van voorliggende (psycho-)medische stukken niet blijkt dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze stukken enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde stukken nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Alles in acht genomen, blijkt dat verzoekers psychische toestand terdege werd beoordeeld en in rekening werd gebracht. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat, kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen. Een schending van artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het aanwezig zijn van een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker en waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder punt 2.3.15.

2.3.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een

andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 5 mei 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 4 mei 2026 (administratief dossier, map landeninformatie, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 11 april 2024 2023; *Eurodac Search Result, Eurodac Marked Record*, 'bijkomende vragen M-status Griekenland'; map documenten, stuk 5 en notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 5 mei 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Waar verzoeker zich in het verzoekschrift de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. In de mate verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), zulks in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat zijn beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

2.3.9. Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt, zo weze herhaald, de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van

het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

2.3.10. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.3.11. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een AMKA, terwijl het bezit van een AFM, al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*ibid.*, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde

documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak maken met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstaten en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening) is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze AMKA-verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van onder meer gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6, (5), van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

E. Huisvesting

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de Europese Unie ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus *"the European way of life"*, en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de *factsheet* van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de volgende drie criteria:

(i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigen zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigen moeten zich binnen een termijn van maximaal vierentwintig maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan vierentwintig maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan vierentwintig maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigen zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal achttien maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13)."

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn

voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, dit is in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto*

uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. ‘cash assistance’), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro)) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

H. Gezondheidszorg

Statushouders hebben gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-51; UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een

ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024; Refugee.info Greece, *“Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)”*; UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

1. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden wordt een boete van honderd euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag *normaliter* op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. “*Alkyoni II*”) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “*certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus*” of een “*certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming*” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de Europese Unie wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de *Greek Council for Refugees* (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven, maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

2.3.12. Gelet op wat voorafgaat kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

2.3.13. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling*" (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

De meest recente landeninformatie, die vermeld wordt in de aanvullende nota's van de commissaris-generaal en verzoeker, ligt in dezelfde lijn als de hierboven vermelde informatie en doorprijkt derhalve bovenstaande analyse niet. Het betoog van verzoeker in zijn aanvullende nota, dat niet kan worden vertrouwd op de "*Communication the status of migration management in mainland Greece*", gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025, en de analyse in het AIDA-rapport van september 2025 omdat deze gebaseerd zouden zijn op foutieve en opgesmukte informatie van de Griekse overheden, kan niet worden gevolgd. Deze stelling is een blote, niet-onderbouwde bewering en houdt bovendien geen rekening met het feit dat in de beschikbare landeninformatie verwezen wordt naar een breed scala aan bronnen, waaronder internationale organisaties zoals het UNHCR, verschillende ngo's die actief zijn in Griekenland en onafhankelijke waarnemingen gebaseerd op eigen casussen en veldonderzoek. Er is derhalve sprake van een breed bronnengebruik hetgeen maakt dat de beschikbare landeninformatie niet louter steunt op officiële overheidsgegevens, maar eerder een gedifferentieerd beeld schetst van de situatie van statushouders in Griekenland. Het betoog van verzoeker, wiens aanvullende nota doorspekt is met dezelfde landeninformatie, doet hierover niet anders denken. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt. Immers wordt in de analyse van de voorgelegde landeninformatie rekening gehouden met de nuances die RSA aanbrengt aan de informatie die de Griekse overheden doorgeven aan de Europese instanties.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota kritiek levert op de verwijzingen van de verwerende partij naar de COI Focus "*Grèce: Aide aux migrants*", dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij op geen enkel moment, ook niet in haar aanvullende nota van 27 november 2025, en net zomin als de Raad verwijst naar deze COI Focus. De link naar de betreffende COI Focus opgenomen in aanvullende nota van verzoeker blijkt bovendien niet te werken. Aldus lijkt door de verwerende partij gevolg te zijn gegeven aan de vraag, vervat in de brief van 19 november 2025 uitgaande van een *consortium* van Griekse middenveldorganisaties (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), om betreffende COI Focus uit circulatie te halen. Waar ter terechtzitting wordt gesteld dat de brief zelf daarentegen wel degelijk pertinent blijft en de schrijvende situatie voor statushouders in Griekenland bevestigt, wijst de Raad erop dat de bevindingen in de betreffende brief op zich geen afbreuk doen op voorgaande analyse, die is gemaakt steunende op basis van het geheel van beschikbare en gehanteerde rapporten. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

2.3.14. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker, aan zijn individuele profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen

dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

2.3.15. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een zevenentwintigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Zo vermag noch uit het tijdens de administratieve procedure neergelegd ongedateerd en uiterst summier psychologisch attest, noch uit het bij zijn aanvullende nota gevoegde psychologisch attest *d.d.* 5 juli 2025 te blijken dat verzoeker kampt met dermate ernstige psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Verzoeker vertoont volgens het verslag van de klinisch psycholoog van 5 juli 2025, opgesteld na wat een eenmalige consultatie lijkt, een klinische presentatie die past bij een complexe PTSS, een gevolg van de cumulatieve traumatisering door chronische oorlogservaringen en tijdens zijn migratieparcours. Hij wordt luidens dit attest ernstig belemmerd door symptomen als vermijding, hyperwaakzaamheid en schrikreacties, slaapverstoring, depressieve symptomen, generaliseerde angst, gevoel van vervreemding en identiteitscrisis, mentalisatieproblemen, existentiële nood en geassocieerde somatische symptomen. De klinisch psycholoog acht een integrale aanpak noodzakelijk en beveelt een psychotherapeutische opvolging gespecialiseerd in trauma aan, alsook een versterkte psychologische ondersteuning. De Raad merkt nogmaals op dat de opgesomde symptomen evenwel louter gebaseerd lijken te zijn op verzoekers verklaringen en eigen gedragingen en hieruit kan niet blijken dat de in het attest gedane vaststellingen en gevormde mening en werkwijze, behalve op de eigen verklaringen van verzoeker, ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Daarnaast kan niet blijken dat er in het recentste psychologisch attest, dat gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen, op objectieve en dienstige wijze uitspraak wordt gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of dat er omwille van deze symptomen in zijn hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, te doen gelden. Ter terechtzitting geeft verzoeker verder aan dat hij tot op heden slechts twee gesprekken met de psycholoog heeft gehad en dat hem geen medicatie is voorgeschreven. Bovendien blijkt uit het geheel van de voorliggende medische stukken niet welke concrete gevolgen het uitblijven van een verderzetting van een behandeling in België zou hebben op verzoekers zelfredzaamheid in Griekenland. In de mate verzoeker psychologische ondersteuning behoeft, toont hij verder niet aan dat hij in Griekenland hiertoe geen toegang zal hebben. Temeer verzoeker een verblijfsvergunning werd verleend geldig tot mei 2026. Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn.

De Raad kan aldus niet concluderen dat verzoekers psychologische problemen belangrijke negatieve gevolgen hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze medische en psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Met zijn algemeen betoog in zijn aanvullende nota inzake "*de sociale groep van Palestijnen*" toont verzoeker niet op een concrete wijze een bijzondere kwetsbaarheid aan in het licht van de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij in België tenminste een nicht en neef heeft om hem te ondersteunen, toont hij verder niet aan dat hij omwille van zijn mentale gezondheidstoestand een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Hoewel er begrip is voor verzoekers moeilijk parcours, onzekere situatie en de zorgen omtrent de situatie en familieleden in Gaza, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn psychische gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Aangezien het verslag van *Ulysse* waarvan verzoeker melding maakt in zijn aanvullende nota niet wordt neergelegd, kan hiermee geen rekening worden gehouden. Waar verzoeker, om te wijzen op zijn bijzondere kwetsbaarheid gelinkt aan de intrinsieke kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit Gaza, rechtspraak van de Raad aanhaalt, dient er tot slot op te worden gewezen dat de precedentenwaarde niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder verzoek om internationale bescherming om zijn eigen, individuele merites wordt beoordeeld.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker, wat zijn persoonlijke situatie betreft, geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou

verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.16. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.17. Verzoeker verklaart naast een ADET ook een AFM en een AMKA te hebben ontvangen (administratief dossier, *'bijzondere vragen M-status Griekenland'* en notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Waar hij in het verzoekschrift aangeeft dat het niet duidelijk is welke documenten hij heeft verkregen, maar wel dat hij een vals adres, tegen betaling, heeft moeten vinden om deze documenten te bekomen, doet hij afbreuk aan zijn eerdere verklaringen waaruit ondubbelzinnig en duidelijk blijkt dat hij wel degelijk over een AFM en een AMKA beschikt.

Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een fiscaal registratienummer (AFM) heeft verkregen. De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: *"the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 4 mei 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *"According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires"* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Waar verzoeker de vereiste benadrukt van het hebben van een geldige verblijfsvergunning en daarbovenop het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van tewerkstelling alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt of een bestaande AMKA opnieuw te activeren, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA, zoals bijvoorbeeld door het neerleggen van een werkbelofte. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het activeren van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-50; UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt. Voorts toont verzoeker niet concreet aan dat hij niet bij machte is om de nodige stappen te ondernemen inzake de verlenging van zijn ADET noch dat hij, eventueel met ondersteuning, een aanvraag tot verlenging ervan niet tijdig zou kunnen indienen.

2.3.18. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg en huisvesting niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de gedragingen van verzoeker blijkt vooreerst dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Zo was België van in het begin zijn eindbestemming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 6 maart 2025, p. 11) en verliet hij Griekenland reeds tien maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg (*ibid.*, p. 10).

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de relatief korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn verblijf van tien maanden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming erin slaagde om gedurende zes maanden, tijdens het toeristisch seizoen, met de hulp van zijn toentertijd eveneens in Griekenland verblijvende neef in een restaurant te werken voor zo'n 800-850 euro per maand en gedurende die periode kon verblijven in een studio van zijn werkgever (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Na afloop van het toeristisch seizoen verloor hij deze job en verbleef een poos bij vrienden en erna kon hij via zijn vrienden in verschillende kraakpanden overnachten en vond hij een aantal verschillende, zij het illegale en zeer kortstondige, jobs gedurende in totaal minder dan één maand (*ibid.*, p. 9, 11-12). Deze vaststellingen tonen aan dat verzoeker toegang had tot de arbeidsmarkt. Waar hij zich beklaagt dat zelfs met een ADET statushouders vaak gedoemd zijn tot illegaal werk en dat hij na het beëindigen van het toeristisch seizoen niet meer kon rekenen op precair zwartwerk, stipt de Raad aan dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij doorgedreven inspanningen heeft gedaan om na het beëindigen van zijn illegale tewerkstelling van zes maanden in een toeristisch restaurant een andere standvastige en legale tewerkstelling te bekomen. Zo verklaarde hij werk te zijn gaan zoeken in winkels, restaurants en hotels en op *Facebook*, doch nooit de Griekse overheid, officiële instanties of organisaties te hebben gecontacteerd bij zijn zoektocht naar legaal werk (*ibid.*, p. 9, 11). Bovendien wordt niet ingezien en toont verzoeker niet aan dat er in andere sectoren geen job mogelijkheden zouden zijn in Griekenland en dat hij in het algemeen als statushouder geen toegang zou hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. Waar hij opwerpt dat hij matig Engels praat, zo'n 40%, en dit hem buiten het toeristisch seizoen niet van pas kwam, stipt de Raad aan dat enige kennis van het Engels niettemin een handige *tool* kan zijn in de zoektocht naar werk en dat hij verder aangaf nooit te hebben geprobeerd Grieks te leren omdat hij er de motivatie niet voor had aangezien het toch zijn bedoeling was om naar België te komen (*ibid.*, p. 11). Deze vaststelling getuigt niet van een oprechte intentie om in Griekenland een leven uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Aldus blijkt niet dat verzoeker doorgedreven pogingen heeft ondernomen en "*er alles aan heeft gedaan*" zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen om een legale tewerkstelling te vinden of om

de Griekse taal enigszins aan te leren, hetgeen redelijkerwijze wel van hem kan worden verwacht alvorens conclusies te maken en het land te verlaten.

De Raad ontkent voorts niet dat verzoeker, na het beëindigen van de tewerkstelling in het toeristisch restaurant waarbij hij onderdak vond in een studio van zijn werkgever, een tijd een dakloos bestaan kende in Griekenland (*ibid.*, p. 17-18). De Raad stipt wel aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij gedurende zijn verblijf in Griekenland beschikte over een netwerk van vrienden en familieleden op wie hij kon rekenen voor onderdak, en verder zou hij via *Facebook* of zijn tijdelijke werkgevers regelmatig plaatsen hebben gevonden om te overnachten (*ibid.*, p. 9, 12, 15, 17). Verzoeker nam ook contact op met de Griekse overheid en verkreeg van de gemeente op Kreta tot twee maal toe, met een interval van zes maanden, een attest dat zijn dakloosheid bevestigde (*ibid.*, p. 10, 17). Vervolgens nam hij contact op met verschillende organisaties in de hoop dat zij hem met deze attesten aan woonruimte zouden kunnen helpen. Luidens zijn verklaringen zouden deze organisaties echter hebben nagelaten om contact met hem op te nemen (*ibid.*, p. 10, 17). Wat er ook van zij, uit het verkrijgen van deze attesten kan afgeleid worden dat verzoeker beroep kon doen op de Griekse autoriteiten voor hulp en dat hij in staat was om administratieve stappen te ondernemen om zijn rechten te doen gelden. Uit zijn verklaringen kan verder niet blijken dat verzoeker ernstige stappen, meer dan het zich twee maal wenden tot HELIOS waar hij zijn gegevens achterliet maar door wie hij niet werd gecontacteerd, ondernomen heeft om met deze attesten in meer geschikte huisvesting te voorzien, en waar hij aangaf dat er geen andere organisaties waren kon redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich hier grondig over informeerde en dat hij vervolgens langsging of contact opnam of zelf HELIOS nogmaals contacteerde, niettegenstaande hij van anderen had gehoord dat dit evenmin resultaat opleverde (*ibid.*, p. 10, 17-18).

Het geheel van voorgaande elementen bevestigt dat verzoeker geen afdoende inspanningen heeft geleverd om legaal werk en geschiktere huisvesting te vinden in Griekenland of om het Grieks te leren, ondanks dat hij internationale bescherming genoot, over de nodige documenten beschikte alsook daklozencertificaten en in staat werd geacht om, met de nodige inzet, toegang te verkrijgen tot de arbeidsmarkt.

Door in het verzoekschrift louter zijn verklaringen te herhalen en op algemene wijze te stellen dat hij wel degelijk stappen ondernomen heeft om in Griekenland een duurzaam leven uit te bouwen, slaagt hij er niet in om dit *in concreto* aan te tonen en de hierboven gemaakte analyse van zijn persoonlijke levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland in een ander daglicht te plaatsen. Op basis van bovenstaande toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Hij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Waar hij nog stelt dat om een AFM te bekomen woonplaats en werk vereist is, stipt de Raad aan dat verzoeker zelf aangaf over een AFM te beschikken (administratief dossier, 'bijkomende vragen M-status Griekenland').

Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten te doen gelden in Griekenland. Hij heeft immers geen ernstige pogingen gedaan om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen, temeer hij zelf aangaf dat Griekenland niet zijn bestemming was en dat hij naar België wou komen. Hij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Wat betreft verzoekers verklaringen dat de lonen in Griekenland te laag waren om, als hoofd van de familie, zijn in Gaza achtergebleven familieleden te ondersteunen (*ibid.*, p. 13), wijst de Raad er in navolging van de commissaris-generaal op dat zulke financiële en economische motieven niet aantonen dat de aan hem toegekende internationale bescherming en de daaruit voortvloeiende rechten ontoereikend zouden zijn.

Verzoeker - wiens Griekse verblijfsvergunning op zich aldus nog geldig is - toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang had, dan wel bij een terugkeer zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. De Raad wijst op volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing en waar verzoeker geen dienstig verweer tegen inbrengt: *“Waar u verder nog aanhaalt dat het voor u onmogelijk zou zijn geweest om medische zorgen te krijgen in Griekenland (o.a. voor de verwondingen die u opliep na de aanrijding met de scooter) wijst het CGVS nog op het volgende. U verklaart inzake dat u geen medische hulp zocht omdat u niet wist hoe (CGVS, p. 12). Bovendien zijn er volgens uw verklaringen in Griekenland toch geen organisaties die u daarbij kunnen helpen (CGVS, p. 12). U zou tijdens uw verblijf in Griekenland geen andere medische verzorging nodig hebben gehad (CGVS, p. 12). U verklaarde daarnaast dat u tijdens uw verblijf in Griekenland éénmalig medische hulp nodig had voor een verwonding aan uw been, en dat u in dat verband de nodige medicatie bij de apotheek heeft gehaald (CGVS, p. 12). Wat betreft de psychologische problemen — die u, zoals eerder vermeld, pas voor het eerst aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (cf. supra) — wordt opgemerkt dat u, noch als verzoeker, noch als begunstigde van internationale bescherming, enige poging heeft ondernomen om in Griekenland psychologische begeleiding te zoeken (CGVS, p. 12). U toonde aan de hand van bovenstaande verklaringen dan ook niet concreet aan*

dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden.”

Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

2.3.19. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling en die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, te verwachten dat hij bij terugkeer naar Griekenland inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een duurzaam bestaan uit te bouwen. Gelet op zijn zelfredzaamheid, die onder meer blijkt uit het feit dat hij erin slaagde om zich in Griekenland zelfstandig te verplaatsen en om de nodige administratieve procedures te doorlopen om zijn Griekse documenten te bekomen, alsook attesten van dakloosheid waarmee hij zich tot organisaties wist te wenden en hij matig Engels spreekt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8-10), moet hij hiertoe in staat worden geacht. Ook kon hij in Griekenland rekenen op de steun van een netwerk van vrienden en zijn thans in België verblijvende neef, verklaarde hij in Griekenland nog steeds kennissen te hebben en slaagde hij erin zijn vliegtickets deels zelf te bekostigen (*ibid*, p. 12, 15, 18). Los van de vraag of zijn Palestijns netwerk hem momenteel (nogmaals) financieel zou kunnen ondersteunen, stipt de Raad aan dat verzoeker de nodige zelfredzaamheid blijkt te hebben om ook zonder tijdelijke financiële steun in Griekenland te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, minstens liggen er geen overtuigende elementen of stukken voor die wijzen op het tegendeel. De Raad acht het motief van de bestreden beslissing in verband met verzoekers verblijf en mate van zelfredzaamheid in Turkije bijkomstig en niet determinerend. Critiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van hem enige inspanning zal vergen om zijn leven op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker stelt nog dat de geldigheidsduur van drie jaar van zijn ADET, door de lange duur van de procedure in België (*i.e.* 1 jaar en 3 maanden en niet 2 jaar en 3 maanden zoals in het verzoekschrift verkeerdelijk wordt voorgehouden), op belangrijke wijze is aangetast waardoor hij zich de vraag stelt of hij zijn ADET nog zal kunnen hernieuwen en hij mogelijks geen toegang meer heeft tot hulpverlening in Griekenland. Verzoeker kan in zijn betoog allerm minst ernstig worden genomen. Hij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten tien maanden nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het commissariaat-generaal. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het HELIOS+-programma omdat het aantal plaatsen voorzien voor 2025 reeds volledig ingevuld is en inschrijvingen maar mogelijk zijn tot twee jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog, dat hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

2.3.20. De Raad wijst er verder op dat het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van

verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat Griekenland bijzonder migrantenvriendelijk is, dat er sprake is van *pushbacks* en *pushforwards* met geweld, waarbij hij wijst op de veroordeling van Griekenland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (arrest nr. 15783/21 van 7 januari 2025) voor illegale terugdrijvingen/*pushbacks* van asielzoekers naar Turkije, ligt voorts geen informatie voor dat verzoeker zelf persoonlijk niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar en als begunstigde van internationale bescherming terug toegang te (kunnen) vinden tot het Griekse grondgebied. Dat opnieuw terugkeren niet mogelijk zou zijn, wordt op generlei wijze aangetoond. Daarnaast toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refolement bestaat.

Verzoeker verklaarde als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer te zijn geworden van bedreigingen door een persoon nadat hij aangifte probeerde te doen van een aanrijding met een scooter (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13, 15-17). In dit verband stipt de commissaris-generaal terecht aan dat het gaat om een geïsoleerd incident, dat bovendien niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling en dat verzoeker daarenboven niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de problemen die hij naar aanleiding van dit incident met zijn belager ondervond, of die zich bij een terugkeer naar Griekenland zouden kunnen voordoen, geen of onvoldoende toegang zou hebben tot de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn. Dit wordt op goede gronden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“U verklaarde immers dat u zich na het ongeval slechts éénmalig tot de Griekse autoriteiten hebt gericht (CGVS, p. 13, 15 & 17). De politie weigerde u toen volgens uw verklaringen te helpen en nam uw klacht niet serieus omdat u de taal niet goed sprak (CGVS, p. 15). Bovendien beweerde u dat de agent in kwestie gerelateerd was aan de persoon die u had aangereden (CGVS, p. 15). U staafde deze beweringen echter op generlei wijze. Bovendien verliet u Griekenland reeds 10 dagen na het scooterongeval en ondernam u - zoals hierboven reeds werd aangehaald – geen tweede poging meer om bescherming te krijgen van de Griekse ordediensten (CGVS, p. 13, 16 & 17). U toont aan de hand van bovenstaande verklaringen niet aan dat de Griekse autoriteiten u niet zouden hebben willen bijstaan met de problemen die u beweerde te hebben met de persoon die u aanreed.

Verder wijst het CGVS er in deze context op dat u doorheen de asielprocedure inconsistente verklaringen aflegde inzake de stappen die u ondernam om bescherming te krijgen. Zo gaf u bij de DVZ aan dat u, nadat de eerste agent die u benaderde u weigerde te helpen omdat hij de broer was van de persoon tegen wie u een klacht wilde indienen, naar een ander politiekantoor zou zijn gegaan waardoor u bedreigingen ontving van deze eerste politieagent (Vragenlijst CGVS d.d. 15.03.2024, vraag 5). Deze verklaringen gaat in tegen uw bewering tijdens het persoonlijk onderhoud dat u na de eerste poging niet meer in een politiekantoor bent geweest (CGVS, p. 13 & 17). Dat u doorheen uw asielprocedure geen consistente verklaringen aflegde omtrent de verschillende stappen die u ondernam op bescherming te zoeken tegen uw belager(s) in Griekenland, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake.

Wat er ook van zij, op basis van de gegevens die voorhanden zijn blijkt dat u naar aanleiding van uw ervaringen slechts beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Daarenboven overtuigen uw verklaringen inzake deze beweerde problemen überhaupt niet. Zo legt u wisselende verklaringen af over wie u concreet vreest bij een terugkeer naar Griekenland. U verklaarde bij DVZ dat u niet wist wie de persoon was die u aanreed maar dat u werd bedreigd door de politieagent bij wie u klacht probeerde in te dienen naar aanleiding van dit incident (Vragenlijst CGVS d.d. 15.03.2024, vraag 5). U verklaarde bovendien dat deze politieagent banden had met Albanese bendes (Vragenlijst CGVS d.d. 15.03.2024, vraag 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud van het CGVS verklaarde u dan weer dat de persoon die u aanreed ‘J.’ heette en dat u niet wist of hij de Griekse of Albanese nationaliteit had (CGVS, p. 16). Uw onsamenhangende verklaringen omtrent de identiteit van uw belagers doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake verder teniet. U legde voorts géén stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen (CGVS, p. 12). Het gebrek aan stavingsstukken plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten

die u inroept. Bovendien verklaarde u niets meer te hebben vernomen van de persoon die u aanreed en van de politieagent die u bedreigde (CGVS, p. 16 & 17). U maakt aan de hand van uw verklaringen niet aannemelijk dat er in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat ten aanzien van deze persoon, bij een terugkeer naar Griekenland.”

Door louter te hernemen dat hij niet kon rekenen op de hulp van de politie en vast te houden aan de bedreigingen tegen dewelke hij niet zou kunnen worden beschermd, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan het geheel van bovenstaande overwegingen, die de Raad pertinent en draagkrachtig acht en die steun vinden in het administratief dossier en waaruit wel degelijk blijkt dat verzoeker slechts beperkte pogingen ondernomen heeft om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties.

2.3.21. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

2.3.22. De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.3.23. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker, waarbij naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen en naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de gebreken inzake ondersteuning (hetgeen in bovenstaande analyse ook mee in rekening is genomen), volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

2.3.24. Verzoeker toont niet aan dat hij, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

2.3.25. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt door verzoeker niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.26. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, moet niet opnieuw worden bepaald of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is de verwijzing naar de algemene (veiligheids-)situatie in Gaza

en/of Palestina niet dienstig. De situatie in Gaza en/of Palestina, noch van zijn familieleden aldaar, is, hoe betreurenswaardig ook, ter zake niet relevant gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland geniet en waarvan hij niet aantoonde dat deze niet meer actueel of toereikend is. Ook of hij UNRWA erkend is of niet, is om die reden evenmin dienstig. Om diezelfde reden is een verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, evenmin dienstig. *In casu* ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

2.3.27. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.28. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.29. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.30. Gelet op het voorgaande en in acht genomen dat verzoeker over internationale bescherming beschikt in en dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich beroept op de bescherming van Griekenland, beroept verzoeker zich te dezen verder niet op dienstige wijze op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.31. Gelet op het voorgaande en in acht genomen dat verzoeker over internationale bescherming beschikt en dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij zich beroept op de bescherming van Griekenland, beroept verzoeker zich te dezen verder niet op dienstige wijze op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.32. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken en komt wel degelijk de persoonlijke problematiek van verzoeker tegemoet. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.3.33. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.34. Waar verzoeker volledig ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS